

Klimagigantomani i krisetid for Europa

Ole Henrik Ellestad *

Det Orwellske Sannhetsministerium i boken «1984» har innhentet oss. CO₂ skal styre klima, men er i stedet den ekstremt kostbare gjøkingen. Hundrevis av milliarder kroner brukes til klimatiltak med minimal klimaeffekt. Vanndamp og skyer, ikke CO₂, er klodens viktigste reguleringsmekanisme. Norge og EU må derfor prioritere sikkerhet i Europas skjebnetime.

Mange utfordringer i Europa

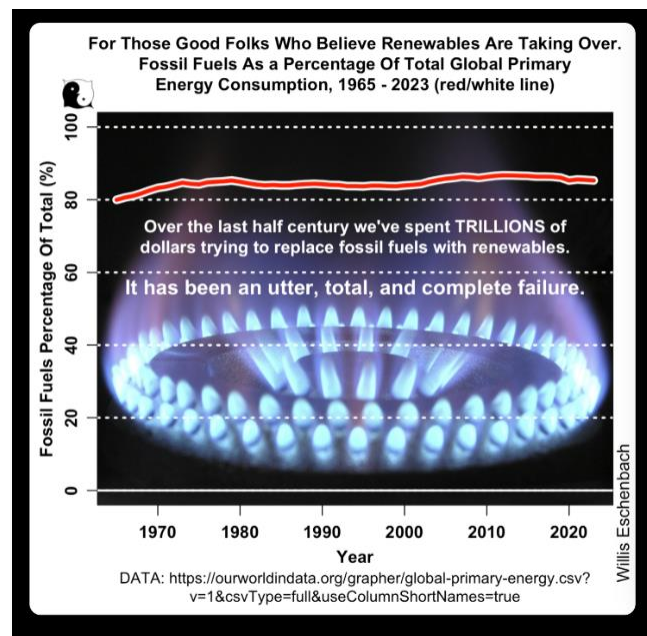
Europa er tungt engasjert i oppbygging av Øst-Europa og må håndtere en flodbølge av immigranter langt ut over tradisjonell flyktningshjelp. Russlands angrep på Ukraina er en tidlig fase av Putins planer om å gjenreise Sovjet-imperiet. Samtidig bidrar vi til utviklingsland. Viktige oppgaver skal løses, og de kommer i tillegg til våre egne, tradisjonelle politiske gjøremål. På toppen kommer nå en ustadig amerikansk president som truer den sikkerhetspolitiske situasjon i en krisetid. Kostnadene er enorme.

Da må det prioriteres mellom de nevnte prisverdige tiltak. Den mest akutte situasjonen er å sikre en god fred i Ukraina og derigjennom egen og europeisk varig sikkerhet. Den utfordringen har vi nå, og den må vi gripe – avgjørende for nåværende og senere generasjoner.

Klimapolitikken – en gjøkunge

Midt oppe i de nevnte utfordringer troner klima som politikernes og medienes 'keiser' med enorme kostnader til omstilling som skal gjennomsyre samfunnet. Det haster er det falske imperativet – en gedigen bløff «hjemlet» i en politisk FN-organisasjon. Greta Thunberg som ikke har forutsetning for å [forstå kompliserte klimateorier](#), heies frem av mediene i «keiserens nye klær». Richard Lindzen, professor i atmosfærefysikk ved MIT og leder for kapittelet om klimafysikken i 2001-rapporten da IPCC måtte styrke sitt noe tvilsomme renommé, motarbeides og ble refusert i Aftenposten. Avisens mange reportasjer om varme tider, like store klimaendringer og klimaforbedringer i Norge og Arktis i 1920-40-årene får heller ikke plass. Se [Klimanytt 244](#), [naturlige variasjoner i Arktis](#) og [Klimanytt 128](#). Nå kalles det krise.

Det er velkjent at klimapolitikken ikke virker. Den røde linjen i figuren viser prosentandelen fossilt brensel mellom 1965 og i dag. **Omfanget av «grønn energi» har økt**, men med økt energibehov, en nøkkelfaktor i bedre velstand, **forblir andel fossilt energi konstant på omtrent 85 %**. Kina, India og Russland bygger ut kullkraft i stor stil og bistår

andre land. Flere av dem har vitenskapsmenn som påviser betydningen av naturlige variasjoner og ikke har tillit til IPCCs manipulerede CO₂-hypotese. USAs utslipp er redusert ved overgang fra kullkraft til gasskraft, et virkemiddel som motarbeides aktivt av norske organisasjoner som basis for norsk oljepolitikk. Mye tyder på at [norsk rettsvesen heller ikke har forstått spillet om CO₂](#), vist [her](#) og [her](#), der EU (og Japan, Australia og New Zealand) har vært den flinkeste gutten i klassen med bare 11 % av globale utslipp.

Ifølge rapport fra MIT la Parisavtalen opp til minimale utslippsreduksjoner. Den er et «forblommet» rammeverk [for å holde oppe «klimaimaget» og en FN-prosess](#). Den egentlige kampsak er å få midler fra de rike lands fond på 100 milliarder \$ forsøkt øket til 1000 milliarder \$ på siste COP-møte.

Norge i rimelig utslippsbalanse

Hvorfor skal Norge gi seg selv strengere CO₂-utslippsregler enn andre land i EU og øvrige land i verden? Stor elkraftproduksjon reduserer kraftig

våre CO₂-utslipp og reduksjonsmuligheter. Når all vegetasjon inkluderes, er vi i rimelig god balanse for CO₂-utslipp og opptak. En av de ledende vitenskapsmenn innen feltet, prof. Erik Trømborg, NMBU skrev i avisa Klassekampen 23.09.2021 under «**Naturen har sin egen klimakur**»: «...*Det færre er klar over, er at vi allerede har et karbonfangst-system som tar opp i seg mer karbon enn det vi slipper ut her i Norge. Jeg snakker om de biologiske karbonfangerne: trær, busker, gress og jordsmonn*».

De boreale skoger har gunstige biologiske mekanismer for opptak og lagring av CO₂, mye bedre enn tropiske regnskoger som produserer mest CO₂ på kloden. Amazonas-skogene slipper også ut 20 milliarder tonn med vanndamp per døgn (Prof Soares Filoh), den dominerende drivhusgass som inklusive skyeffekter står for over 90 % av drivhuseffekten. Likevel støttes Brasil årlig med mange milliarder kroner – muligens med en annen begrunnelse?

Enda mer påfallende er det at mens EU tar skog med i sitt CO₂-regnskap er det forbud mot dette i Norge. Erna Solberg avviste et forslag på Høyres landsmøte om å følge EU, og Støre-regjeringen har ikke ønsket å endre dette. Folk flest er ikke klar over det. **Vi burde også få godskrevet vår el-eksport i vårt utslippsregnskap? I stedet får vi ekstraregning på «hjemmebane».**

Med direkte bevilgninger til ulike formål, subsidier, støtteordninger mm. anslås Norges kostnader til mellom 50 og 100 milliarder kroner årlig. Opp gjennom tidene har man hatt Sleipner CO₂-lagring, «CO₂-månelandingen» på Mongstad, [elektrifiseringer av flere oljeinstallasjoner](#) og nå er Melkøya aktuell. Gjentatte bevilgninger til CO₂-fangst og lagring skal nå styrkes med 10 milliarder kroner til Klemmetsrudanlegget i Oslo. [Subsidier til vindkraft og solenergi](#) toppes av urealistisk hydrogenteknologi som i mange sammenhenger genererer vanndamp med 9 ganger større drivhuseffekt enn CO₂.

CO₂ skal paradoksalt nok fjernes fra en atmosfære som er like over «sultegrensen» for planter og som vil gjøre kloden grønnere. Mens kloden er inne i en geologisk istidperiode, Pleistocen, med historisk lavere temperaturer. Klodens klimatrussel kommer fra den nye store istid som forventes om rundt 1500 år om mønstrene følges.

CO₂-hypotesen – også en vitenskapelig gjøkunge
[Ved hersketeknikker er CO₂-hypotesen gitt rollen også som vitenskapens gjøkunge](#). Observasjoner av naturlige variasjoner er «kastet ut av redet» anerkjent vitenskapsteori likeså. Først ved at IPCC-mandatet er begrenset til effekter fra menneskenes utslipp. Deretter er vitenskapens primære kriterium, at modeller må overensstemme med observasjoner, forkastet. [Nå er modellene fasit mens observasjonene tilpasses](#). Vitenskapelige skandaler om CO₂-hypotesen er [mange](#), og dementiene forties som med [«Climategate» skandalen](#).

Steven E. Koonin, en meget respektert fysikkprofessor med 20 års erfaring i kompleks modellering ved Caltech og energirådgiver for Obama, skriver i sin bok «Unsettled» at [«det er besnærende å tro at man kan modellere klima \(fra fysiske grunnprinsipper\), men det er ren fantasi»](#). Naturvitenskapelig uskolerte journalister formidler det motsatte, og skjuler at de fleste planeter og måner i solsystemet er blitt varmere under siste 100 års «Grand Solar Maximum», Mars med 0.5 C. Men ikke jorden, der er det bare CO₂ som gjelder.

Modellene kan ikke beregne effekter av skyer som er en av klodens sentrale reguleringsmekanismer. Satellittmålinger viser at [temperaturvariasjonene følger skyvariasjonene](#), inn- og utstråling ([drivhusbalansen](#)) likeså.

Ikke rart at ved IPCC-evalueringen i 2010 (eneste på 35 år) utført av IPCCs støttespillere, fikk de likevel kraftig kritikk for manglende faglige rutiner og vurdering av alternative teorier/resultater, manglende bruk av usikkerhet og formidling av denne; [sammenblanding av roller og av vitenskap og politikk](#). Med en rekke feil omtalt som en skam for vitenskapen, og flere dementier settes de av politikere og støttespillere [likevel opp på pidestallen](#).

Konklusjon

Ved å inkludere skog, all vegetasjon og jordsmonn er Norge i rimelig CO₂-balanse, og bidrar ytterligere til europeisk omstilling med eksport av elkraft. Dette må ligge til grunn, og CO₂-politikken må parkeres. Videre produksjon av hydrokarboner må prioriteres i en krisetid for Europa.

Økonomiske ressurser må benyttes til samfunnstiltak som bygger på vitenskapelig relevans, ikke mangelfulle modeller. Til gagn for land og folk – ikke minst for å sikre en varig fred i Europa. Da har de naturlige variasjonene kanskje igjen kommet i en kaldere fase som er vanskelig å overse.